

Ἠκολούθησα ἐπὶ τὸ μᾶλλον παθαινόμενος.

— Ναι! θὰ ἐπιάσεσθε! διότι θὰ εὐρίσκετε εἰς ἑαυτὸν σας τὴν δύναμιν τῆς ἀντιπαρατάξεως κατὰ καταιγίδος· καὶ ὁμοίως, ἀν ἔπρεπε νὰ παλαί-
τε, δὲν θὰ ἐμένετε μόνη εἰς τὴν πάλην. Ἄ! ἀν-
ἀίσθητος ἔρωτα!

— Ἀλλὰ, κύριε, ἐτραύλισε μὲ τρέμουσαν φωνήν, τοῦτο ἂν ἦτον, δὲν θὰ ἐγρησήμευ τελευταῖον εἰς τὴν, εἰμὴ εἰς τὸ νὰ καταστήσῃ τὴν θυσίαν ἀλγαινο-
ν καὶ βεβαιότεραν τὴν δυστυχίαν μου. Καὶ τοῦτο ἦτον, ὁ πατήρ μου δὲν ἔδωκε τὸν λόγον σου; ἡ ἀρετή μου δὲν ἀπεπαύθη ἀμεταθέτως; μήπως τότε θὰ ἦμην ἐλευθέρη;

— Ἀλλὰ τότε ἔφθανε νὰ ἐκτείνετε τὴν χεῖρα εἰς ἀνδρα τῆς καρδίας σας, καὶ νὰ τοῦ εἰπῆτε· «Σῶσέ
εἶμαι ἐδική σου» εἰς σὲ ἀπόκειται νὰ μὲ διατηρή-
σῃς ἀξίως τῆς εὐδαιμονίας σου, αὐτὸς θὰ ἐξησφά-
σῃ τὴν σωτηρίαν σας.

— Ἀλλὰ, κύριε, ἐπανελάθεν ἡ νεῆνις, γωριζῶ τὸν
ἄνδρα μου, καὶ εἶμαι θετικῶς πεπεισμένη ὅτι τίποτε
τὸν κόσμον δὲν δύναται νὰ τὸν πείσῃ νὰ μεταβάλῃ
ἀποκότον σου.

— Ἄς ἦναι ὅσον θέλει ἐπίμονος, ὅταν ἐγὼ καθ-
ἕμαι εὐτυχῆσω νὰ ἐλκύσω τὴν ἀγάπην σας . . .
εἶμαι πλήρη καὶ τελείαν ἐμπιστοσύνην ἀναθέσετε
ἐπὶ τὴν σας εἰς τὰς χεῖράς μου, ὁ πατήρ σας, θε-
οὐ θέλει, θὰ βιασθῇ νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὴν ἐκλο-
πῆν.

— Καὶ πῶς θὰ ἐκάμνετε; ἐτραύλισεν ἡ μικρὰ μὲ
τὴν διακεκομμένην ἀπὸ τὴν συγκίνησιν· καὶ τὸ προαί-
μα τῶν ἐπομένων μου λόγων.

— Πῶς, κυρία μου! Ὑποθέτω ὅτι θὰ εἶχεν ἡ νέα
ἐμὲ ἐμπιστοσύνην, εἶπα, πλήρη· διότι χωρὶς τὴν
ἐμπιστοσύνην δὲν ὑπάρχει ἔρως· θὰ τῆς ἔλεγα· Σῶ-
σάς καὶ δὲν τὸ ἀμφιβάλλετε· προτιμᾶτε νὰ γείνετε
ἐπὶ τὴν μου ἢ τοῦ ἄλλου ἐκείνου τὸν ὅποιον δὲν γωρι-
ζῶ καὶ χωρὶς νὰ τὸν γωριζετε τὸ μισεῖτε; Ἄν
ἦναι, ἀφήσατε τὴν τύχην σας εἰς ἐμέ, καὶ πο-
τὴν μὴ φοβῆσθε· ἡ τιμὴ σας εἶναι τιμὴ μου δὲν εἶστε
ἐπὶ τῆς μου ἐνώπιον τοῦ Ὑψίστου; Ἀλλὰ τοῦτο
ἀρκεῖ· πρέπει καὶ ὁ νόμος καὶ οἱ ἄνθρωποι νὰ
ἐκπρωσοῦν τὴν ἑνωσίν μας. Ἐπειδὴ δὲν ἔχομεν τὴν
ἐν τῶν μέσων, ἄς λάβωμεν τὸ μόνον εἰς τὴν
ἐν τῆς μας μένον· αἱ περιστάσεις καὶ τὸ μέλλον δὲν θὰ
ἀδωσοῦν; Ἴππων λοιπὸν ἀνάγκην ἔχομεν καὶ
ἐπὶ τῆς, εὐσώστου νὰ φθάσωμεν εἰς τὰ μεθόρια, χωρὶς
ἐπὶ τῆς ἐνοχλήσῃ κανεὶς, χωρὶς νὰ ἐνοήσῃ τὴν
ἐπὶ τῆς μας· τοῦτο δὲ εἶναι τόσο εὐκόλον νὰ ἐκτελεσθῇ,
ὅτι εἶναι ἀδύνατον ν' ἀποτύχῃ.

Ἐποὺ πατήσωμεν τὰ ξένα χῶματα ζῆτοῦμεν ἀπε-
ρὸν γωριζήσῃν. Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μέσου τούτου,
τὸ ὅποιον στατικῶς καταφεύγομεν, δὲν εἶναι ἀμ-
βλόν. Τοῦ μέσου δὲ γνωστοῦ γενομένου, ἡ ὑπαν-
ταξία σας μὲ τὸν ἄγνωστον ἐκείνον καὶ μισητὸν μνη-
στὴν καθίσταται ἀδύνατος, τὸ συνοικεῖσιν ἀνατρέπε-
ται ἀπολύτως, ἡ δὲ ἑνωσίς μας προκαλεῖται ἀπὸ αὐ-
τὴν ἀνάγκην. Καὶ ἔπειτα, ἂν ἡ μνηστὴ φέρῃ εἰς

τὸν μνηστῆρα πλουσίαν προίκα, ὁ μνηστὴρ ἀρ' ἑτέρου
ἢμπορεῖ, τὸ κάτω κάτω, καὶ χωρὶς νὰ τὴν καταδικάσῃ
εἰς στερήσεις καὶ ἔνδειαν, νὰ νυμφεῖθῃ τὴν κόρην χω-
ρὶς τὴν προίκα.

Ἰδοῦ, κυρία μου, τί θὰ ἔλεγα εἰς τὴν νέαν ἐκείνην
ἦτις, ὅσον ἂν ἀπετρέφετο τὸ προταθὲν μέσον, θὰ ἐ-
πέθετο ὅτι ἂν ὑπῆρχε μέσον ἄλλο τακτικώτερον εἰς
τὸ νὰ τὴν λυτρώσω ἀπὸ τὰς ἀγκάλας ἐκείνου τοῦ ἄλ-
λου, δὲν θὰ εἶδα εἰς τὴν μέλλουσαν σύζυγόν μου τοι-
αύτην ἐνόχλησιν . . . Ἀλλὰ, τὸ ὁμολογῶ, διὰ νὰ
τολμήσῃ νὰ προτείνῃ τοιοῦτο μέσον εἰς νέαν ἀγνήν
καὶ καθαρὰν ὡς τοὺς ἀγγέλους, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς
ἔχει μεγάλην ἀνάγκην νὰ μὴ ἀμφιβάλλῃ ὅτι ἡ πρὸς
αὐτὸν ἐμπιστοσύνη τῆς νέας εἶναι ἀπεριόριστος . . .

ΣΤ'.

Ἀπαγωγὴν λοιπὸν ἐπρότεινα, σωστὴν ἀπαγωγὴν!
χωρατὰ δὲν ἦσαν. Ἄς ἦμην ὅσον ἤθελα εὐχλωττος,
γλυκὺς καὶ πειστικὸς ὡς ὁ μακαρίτης Κικέρων· ὁ λό-
γος ἐπέταξε, καὶ ποῖος τρομερὸς λόγος! Πῶς ἦτον
δυνατὸν νὰ πιστεύσω ὅτι ἡδυνάμην νὰ πείσω τὴν παι-
δίσκην ταύτην εἰς τοιαύτην ἀπόκοτον πράξιν! Κόρην
ἄδολον, ἄκακον, ἀγγελον ἀγνόητος καὶ ἀγνοίας! Ἀἴ!
τοῦτο δὲ κυρίως μ' ἔκαμνε νὰ ἐλπίζω· διότι, σημεῖω-
σατε, ἐκείνος μόλις φοβεῖται καὶ προβλέπει τὸ κακὸν,
ὅστις ἔχει τὴν γνώσιν καὶ τὴν πείραν τοῦ κακοῦ. Πῶς
νὰ ὑποβῆσθῃ ἡ ἄδολος ὅτι τεκταινεται κατ' αὐτῆς
δόλος;

Καὶ ἀληθῶς, παραλειπομένης πάσης ὑποψίας περὶ
ἀπάτης καὶ προδοσίας, ὅσον ἂν ἦτον ἕκτακτος καὶ
ἀλλόκοτος ἡ πρότασις μου, δὲν ἐδικαιολογεῖτο πληρέ-
στατα ἀπὸ τὴν ἀδυσώπητον ἀνάγκην; αἶψα ἀπαγωγῆς,
οὐδεμίαν σωτηρίαν! Ἐπειτα, ἄς μὴ λησμονήσωμεν ὅτι
ἀνεγινώσκοντο μυθιστορήματα καὶ ἐπιφυλλίδες, καὶ
ὅτι ἔπρεπε κάποιος καρπὸς νὰ ἐξαχθῇ ἀπὸ τὰς ἀνα-
γνώσεις ταύτας. Διατί καὶ αὐτὴ νὰ μὴ θέλῃ νὰ γείνη
ἡρωϊκῶς; μυθιστορήματος; καὶ χωρὶς ἀπαγωγὴν, ἡρωϊκῶς
μυθιστορήματος γίνεται;

Ἐννοεῖται οἰκοθεν ὅτι ἡ φυγὴ δὲν ἔχει ἄλλον σκο-
πὸν, εἰμὴ τὴν ἀριξίαν εἰς γωνίαν τινὰ τῆς Ἰταλίας,
ἔπειτα οἱ φεύγοντες γονατίζουσιν εὐλαβῶς ἐνώπιον ἱερέως,
εὐλογοῦντος καὶ αὐτοῦ; καὶ τὸν γάμον· μετὰ τοῦτο,
τί ἄλλο μένει νὰ πράξῃ ὁ πατήρ, εἰμὴ νὰ μιμηθῇ καὶ
αὐτὸς τὸν ἱερέα, νὰ εὐλογήσῃ καὶ αὐτὸς, καὶ νὰ ἐγκρίνῃ
ὅτι ἐγένεον ἡδὴ καὶ χωρὶς τὴν ἐγκρίσιν του; Ἰδοῦ ἡ
πατροστέβεια, καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν ἀπλότητα καὶ ἐντέ-
λειαν. Ποῖος πταίει; ἂν οἱ γονεῖς δὲν εἶχαν ἄλλην θέ-
λησιν παρὰ τὴν τῶν τέκνων των, τοιαῦτα πράγματα
δὲν θὰ συνέβαιναν. Ὅρισατε ὁμοῦ νὰ εἰπῆτε τοῦτο
εἰς τοὺς γονεῖς. Ἄ! οἱ γονεῖς! οἱ γονεῖς! Ἀντὶ γο-
νέων, ἦτον καλῆτερα ἐξαδελφοὶ μόνον καὶ ἐξαδελφοὶ
νὰ ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον.

Ἡ καλὴ νεῆνις εἶχε λησμονήσει τὴν χεῖρά της εἰς
τὴν χεῖρά μου, καὶ ἠθέλησε τότε ἐλαφρὰ νὰ τὴν ἀπο-
σύρῃ. Ἄλλ' ἀφοῦ τὴν εἶχα πλέον, δὲν ἠθέλησα νὰ
τὴν ἀφήσω.

— Μὲ ἠρωτήσατε, κυρία μου, τῆς εἶπα χωρὶς νὰ